

Sir Peter dirigeert nog één keer

Sir Peter Maxwell Davies (75) dirigeert morgen in het Muziekgebouw aan 't IJ werken van eigen hand, waaronder *An Orkney wedding*, voor doedelzak en orkest. 'Ik heb me nooit iets van heersende modes aangetrokken.'

ERIK VOERMANS

Peter Maxwell Davies (75) behoort tot de meest gerespecteerde componisten van het Verenigd Koninkrijk. Behalve drager van de titel Sir is hij sinds 2004 ook *Master of the Queen's Music*: een erebaan, waarmee zijn belang voor de Engelse muziek wordt onderstreept. Engels is trouwens niet het juiste woord. Davies mag dan zijn geboren in Manchester, hij woont en werkt al sinds 1970 op het noordoostelijkste puntje van Schotland, op de Orkney Eilanden. En sindsdien klinkt de Schotse volkmuziek in veel van zijn werken door, zijn er altijd weer toespelingen op de zee en de elementen, en de laatste jaren ook een toenemende bezorgdheid over klimaatverandering.

Sir Peter is deze week te gast bij de Radio Kamer Filharmonie, die morgen in het Muziekgebouw aan 't IJ een volledig aan zijn muziek gewijd

programma zal spelen, gedirigeerd door de componist zelf. Dat dirigeren doet hij al vele decennia, maar hij gaat ermee ophouden. Er spookt teveel muziek door zijn hoofd, die hij nog wil opschrijven voordat het te laat is. Het concert van morgen krijgt daarmee een historische lading: het wordt de laatste keer dat Davies als dirigent op een podium zal stappen.

Is een componist als vanzelf de beste interpreter van zijn eigen muziek, vragen we de buitengewoon aimabele Sir Peter, die een heerlijk bekakt soort Engels spreekt.

Davies: "Niet noodzakelijkerwijs, geloof ik. Ik ben alleen maar gaan

Er spookt teveel muziek door het hoofd van Sir Peter Maxwell Davies

dirigeren omdat mijn werk vroeger ongelooflijk slecht werd uitgevoerd. Harry Birtwistle (leeftijdgenoot en als componist ook een Britse grootheid) en ik besloten daarom in 1966 een eigen groep op te richten, The Pierrot Players, simpelweg omdat wij het onmogelijk slechter konden doen dan de echte dirigenten. Die groep werd succesvol en toerde vanaf 1970 onder de naam Fires of London over de hele wereld."

"Vervolgens dienden zich andere orkesten aan die me vroegen m'n eigen werk te komen dirigeren. En

voordat ik het wist was ik componist/dirigent van het Scottish Chamber Orchestra, de BBC Philharmonic en de Royal Philharmonic in Londen en dirigeerde ik niet alleen mijn eigen werk, maar ook Haydn en Mozart, concerten van Tsjajkovski en Bruch, symfonieën van Sibelius en Vaughan Williams, van alles eigenlijk. *And I was enjoying it*, maar ik voelde me geen dirigent."

Beikt u als dirigent van uw eigen werk dieper dan anderen?

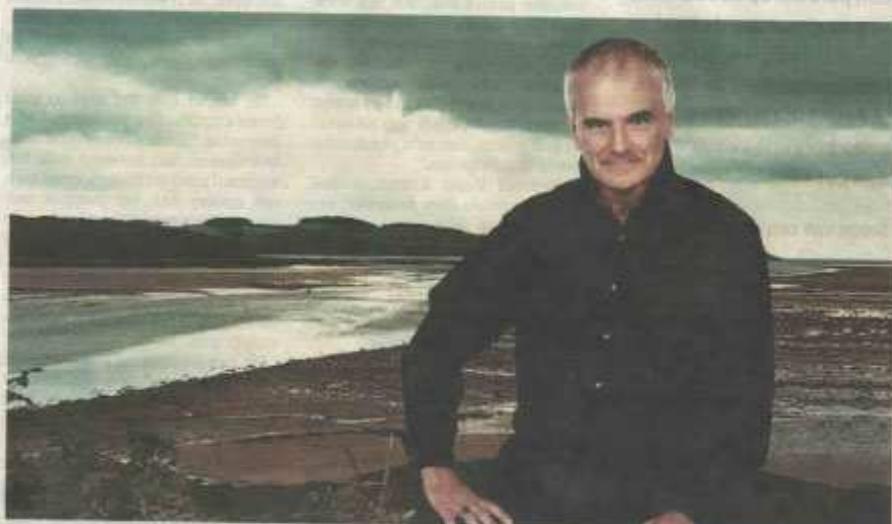
"Dat weet ik niet. Ik vind het altijd interessanter als een andere dirigent, of een solist, iets uit een stuk haalt waaraan ik zelf niet had gedacht. Het is altijd verrijkend. Composities zijn als kinderen. Je stuurt ze de wereld in en dan moeten ze verder voor zichzelf zorgen."

Peter Maxwell Davies en Harrison Birtwistle waren in de late jaren vijftig in Engeland de Peter Schatten en Louis Andriessens van de muziek. Nozema. Brutale modernisten. Maar sinds zijn verhuizing naar Orkney werd Davies milder. Birtwistle zei zelfs dat zijn oude vriend

geen modernist meer was. Hoe ziet hij dat?

"Ik was nooit een modernist geloof ik. Ik was te diep geïnteresseerd in middeleeuwse en renaissance-musiek, in Bach, Haydn en Mozart, om dat allemaal ooit de rug toe te kunnen keren. Ik ging in de jaren vijftig ooit naar Darmstadt en daar werd je standrechtelijk geëxecuteerd als je een tert of een sext durfde te noteren. *That was rather silly*. Je mocht alleen in een idioom schrijven van ná Anton von Webern. Dat ervoer ik als het doorknippen van de stengel van een plant. Die plant sterft. En ik wilde niet sterven. Ik wilde me ontwikkelen."

Morgen speelt de Radio Kamer Filharmonie onder meer de Nederlandse première van *The last door of light*, Maxwell Davies' meest recente orkestwerk. "Dat stuk is een reactie op het waarschijnlijke scenario dat de plaats waar ik woon, Senday in Orkney, niet al te lang na mijn dood onder de zee zal verdwijnen. Een lot dat jullie ook boven het hoofd hangt. De muziek drukt mijn

Peter Maxwell Davies: 'De muziek drukt mijn zorg over de klimaatverandering uit.'

FOTO: JHN BATTEN

zorg daarover uit. De titel komt uit het gedicht *Thorfinn* van de *very Orkadian* dichter George Mackay Brown, die beschrijft wat het laatste is wat je ziet als je verdrinkt."

"Het is geen onzin hoor. Ik bracht

in 1997 een maand door op Antarctica, wat leidde tot mijn *Antarctic symphony*, en daar vertelden ze me dat de ijschots waar onze tent op stond, waarschijnlijk over vijftig jaar zou wegdrijven. Dat gebeurde

al achttien maanden na mijn bezoek. Het gaat zorgelijk snel."

Radio Kamer Filharmonie o.l.v. Peter Maxwell Davies. Morgen in het Muziekgebouw aan 't IJ, 20.15 uur.